

tidig med at man overvejede Ændringer i selve Aldersrenteloven, skred til Gennemførelsen af en Brændselslov.

Saaledes som de økonomiske Forhold ligger her i Landet, saaledes som Kronens Købeevne har ændret sig, samtidig med at Skatteydernes Bæreevne er blevet saa væsentlig formindsket, er det mit Partis Opfattelse, at det maa fastslaaes som en fuldkommen almindelig Grundsætning, at det er nødvendigt at skride til Lettelse af disse Byrder ved en almindelig Behandling af samtlige Udgiftsbudgetter med det Formaal at naa til væsentlige Nedsættelser. Naar vi prøvede Lovforslaget om Brændselshjælp til Aldersrentenydere ud fra dette Princip — hvis ubetingede Rigtighed jeg ganske bestemt maa fastslaa —, ja, saa var Konsekvensen under Hensyn til hele den rudimentære Form, som Forslagets Begrundelse havde, at man maatte vende sig imod en saadan Lovgivning, og dette skete da ogsaa med en Begrundelse parallelt løbende med den Redegørelse, jeg her har givet.

Senere, ved Behandlingen i det høje Landsting, har jo imidlertid den højtærede Minister givet Oplysninger, som burde være givet ved Lovforslagets Fremsættelse her i Tinget, Oplysninger, som man vel ikke fra nogen Side kunde betragte som fyldstgørende — jeg har ogsaa forstaaet, at den højtærede Minister heller ikke opfattede dem saaledes —, men dog Oplysninger, som gav Klarhed over, at under Hensyn til Kronens ændrede Værdi, dens øgede Købeevne og den økonomiske Stilling, som Aldersrentenyderne paa Grund af de faste Takster og det nuværende Dyrtidstillæg derigennem faar, vilde de Aldersrentenydere, som ikke har andet at leve af end Aldersrenten, altsaa med andre Ord de, der faar den fulde Aldersrente, uden Brændselshjælp være noget ringere stillet, om end ikke væsentlig ringere, end i forrige Finansaar, medens dette Forhold var til Stede i aftagende Grad for saadanne Aldersrentenydere, som havde nogen Indtægt eller Formue.

Da man naturligvis fra Venstres Side, saaledes som Forholdet stedse har været, indenfor den Begrænsning, som Samfundets økonomiske Evne fastsætter, og med det Formaal at skabe nogenlunde lyse Kaar for dem, der økonomisk lever paa Skyggesiden, ikke ønsker at vanskeliggøre Livsvilkaarene for Aldersrentenydere i denne i øvrigt saa vanskelige Tid, skred Venstre til i det høje Landsting at stille Forslag om, at man gav en Brændselshjælp paa indtil 30 Kr. til Aldersrentenydere, som kun havde Alders-

renten at leve af. Det var i nøje Overensstemmelse med hele den Situation, der forelaa paa Grundlag af de Oplysninger, som altsaa havde manglet i Folketinget, og det var endvidere i nøje Overensstemmelse med det Faktum, at der havde været en meget væsentlig Stigning i Brændselspriserne gennem det Tidsrum, hvori dette Lovforslag havde været til Behandling i den høje Rigsdag. Men man ønskede samtidig at understrege hele denne Lovgivnings midlertidige Karakter ved at foreslaa, at der ingen Refusion skulde ydes, saaledes at den Kommune, der var den bevilgende, ogsaa var den betalende. Dette faldt for øvrigt ganske nøje sammen med den Betragtning, som havde været den til Grund liggende for mig, da jeg ved Fremsættelsen af den første Lov om Brændselshjælp havde den Ære at have Ansvaret paa dette Omraade. Det var i ganske nøje Overensstemmelse med den Opfattelse, jeg den Gang gjorde mig til Talsmand for, bl. a. fordi den Hjælp, her er Tale om, jo i fremtrædende Grad har Karakteren af en Hjelpekassehjælp, og ærede Medlemmer vil erindre, at paa Hjelpekasselovgivningens Omraade er Refusionsbestemmelserne væsentlig anderledes end indenfor den øvrige sociale Lovgivning; der har man netop knæsat det Princip, at de, der bevilger, skal ogsaa være de betalende, og givet dette Udtryk derved, at der der ikke findes nogen mellemkommunal Refusion.

Dette Forslag fra mit Partis Side i det høje Landsting var saaledes baade sagligt og prismæssigt overordentlig vel begrundet, og dette, at man gik op paa en Ydelse paa indtil 30 Kr., betød Redebonhed til at udligne den Forskel i Aldersrentens Købekraft, som har fundet sit Udtryk ved Kronens øgede Værdi og den dermed følgende Nedsættelse af Dyrtidstillæget. Et Flertal i det høje Landsting har imidlertid ikke kunnet acceptere den Betragtning, at de, der bevilger den Slags midlertidig Hjælp, ogsaa maa være rede til at betale, en Betragtning, man skulde synes var Udtryk baade for det rimelige og for sund Økonomi. Man vil nok bevilge, men man vil ikke være den ene betalende. Paa dette Princip's Alter ofrer man de sidste 10 Kr., som var tilbudt i Brændselshjælp, og den højtærede Minister erklærer sig rede til at indskrænke den Støtte, som Aldersrentenyderne her skal kunne opnaa, til 20 Kr., imod at Refusionsreglerne bliver de samme. Paa disse Refusionsreglers Alter er altsaa de 10 Kr., som kunde være af Betydning for mange